

Prvá
Strieborná
kniha snov

Kerstin Gierová

COO
BOO

Prvá strieborná kniha snov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kerstin Gierová
Prvá strieborná kniha snov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Kerstin Gierová

Prvá strieborná kniha snov

COO
BOO

Pre F.

Snívať s tebou je stále krásne.

Čo keby ste zaspali?
A čo keby
vám spánok
priniesol sen?
A čo keby
ste sa v svojom sne
ocitli v nebi
a odtrhli tam zvláštnu a krásnu kvetinu?
A čo keby
ste sa prebudili,
držiac tú kvetinu v ruke,
hm, čo potom?

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

1.

Pes oňuchával môj kufor. Na to, že ide o psa cvičeného na hľadanie drog, to bol neuveriteľne chlpatý exemplár, možno hovawart, a práve som ho chcela poškrabkať medzi ušami, keď vyceril zuby a výhražne zabrechal. Potom si sadol a energicky pritískal ňufák na stenu kufra. Colník sa tomu čudoval rovnako ako ja, dvakrát prešiel pohľadom zo psa na mňa a znova naspäť, potom vzal kufor a povedal: „No, tak sa teda pozrime, čo tam naša Amber zaňuchala.“

No super. Som sotva pol hodiny na britskej pôde a už ma podozrievajú, že pašujem drogy. Skutoční pašeráci v rade za mnou sa určite práve sakramentsky potešili, vďaka mne

mohli teraz nerušene prejsť cez kontrolu so svojimi švajčiarskymi hodinkami alebo diskodrogami. Ktorý rozumný colník si totiž zavolá z radu pätnásťročného dievča s blondým vrkočom, keď by si mohol vybrať nervózne vyzerajúceho týpka s prefíkanou tvárou tam vzadu? Alebo toho podozrivo bledého chlapca so strapatými vlasmi, ktorý v lietadle zaspal ešte predtým, než sme vzlietli. Niet divu, že sa teraz tak škodoradostne vyškiera. Jeho tašky boli určite prepchaté množstvom ilegálnych tabletiiek na spanie.

Ale ja som sa rozhodla, že si nenechám pokaziť dobrú náladu, napokon, za kontrolou na nás čakal úžasný nový život, s presne takým domovom, o akom sme vždy snívali.

Hodila som upokojujúci pohľad na svoju malú sestru Miu, ktorá už prešla kontrolou a netrpezlivo prešľapovala na mieste. Všetko bolo v poriadku. Žiaden dôvod vzrušovať sa. Bola to len posledná prekážka, ktorá stála medzi nami a spomínaným úžasným novým životom. Let prebehol hladko, žiadne turbulencie, takže Mia nemusela vracieť a ja som výnimočne nesedela vedľa nejakého tučného chlapa, ktorý by mi zaberal opierku na ruku a smrdel pivom. A hoci ocko rezervoval letenky ako obvykle u jednej z nízkonákladových leteckých spoločností, ktoré vraj tankujú málo paliva, lietadlo sa nedostalo do problémov, keď sme krúžili nad londýnskym Heathrowom, kým sme mohli pristáť. A potom tam bol ešte aj ten pekný tmavovlasý chlapec, ktorý sedel v rade predo mnou na opačnej strane a nápadne často sa obracal smerom ku mne a usmieval

sa na mňa. Takmer som sa mu prihovorila, ale potom som to nechala tak, lebo listoval v časopise pre futbalových fanúšikov a pri čítaní sa mu pery pohybovali ako prvákovi. Mimochodom, ten istý chlapec teraz zízal dosť zvedavo na môj kufor. Vôbec, všetci zvedavo zízali na môj kufor.

Veľkými očami som sa pozrela na colníka a nasadila svoj najmilší úsmev. „Prosím... nemáme čas, let mal meškanie a celú večnosť sme čakali na batožinu. A vonku čaká naša mama, aby vyzdvihla mňa a moju malú sestru. Svätosväte prisahám, v mojom kufri sa nachádza len kopa špinavej bielizne a...“ Keďže som si práve v tom okamihu spomenula, čo sa v kufri ešte nachádza, na chvíľu som zmlkla. „... v každom prípade žiadne drogy,“ dodala som potom trošku nesmelou a vyčítavo som sa pozrela na psa. Také hlúpe zviera!

Colník ľahostajne zodvihol môj kufor na stôl. Jeden z jeho kolegov ho rozzipsoval a otvoril. Hneď bolo všetkým okolo stojacim jasné, čo pes zaňuchal. Lebo, celkom úprimne, teraz na to skutočne nebolo potrebné mať citlivý psí čuch.

„Čo do pekla...?“ spýtal sa colník a jeho kolega si zapchal nos, zatiaľ čo začal vyťahovať jednotlivé kusy oblečenia na stranu. Divákovi sa muselo zdať, že moje handry neskutočne smrdia.

„Syr z biosférickej rezervácie Entlebuch,“ vysvetľovala som, zatiaľ čo moja tvár nadobudla podobnú farbu ako vínovočervená podprsenka, ktorú ten chlap práve držal v ruke. „Dva a pol kila švajčiarskeho syra vyrobeného zo su-

rového mlieka.“ Ale nepamätám si, že by tak smrdel. „Chutí lepšie, ako vonia, naozaj.“

Amber, ten hlúpy pes, sa otriasol. Počula som, ako sa ľudia chichocú, skutoční pašeráci si určite mädlili ruky. Čo robil ten pekný tmavovlasý chlapec, som radšej ani nechcela vedieť. Asi bol len jednoducho veľmi rád, že som si od neho nevypýtala telefónne číslo.

„Tomu hovorím skutočne geniálna skrýša na drogy,“ povedal niekto za nami a ja som sa pozrela na Miu a ťažko si vzdychla. Mia si tiež vzdychla. Mali sme naozaj naponáhlo.

Pritom bolo z našej strany obzvlášť naivné myslieť si, že medzi nami a naším úžasným novým životom stojí už len ten syr – v skutočnosti syr iba predlžoval čas, keď sme boli skalopevne presvedčené, že máme pred sebou úžasný nový život.

Iné dievčatá snívali pravdepodobne o iných veciach, ale Mia a ja sme po ničom inom netúžili tak, ako po skutočnom domove. Na dlhšie ako na jeden rok. A aby každá z nás mala vlastnú izbu.

Toto bolo naše šieste sťahovanie počas ôsmich rokov, čo znamenalo: šesť rôznych krajín na štyroch rôznych kontinentoch, šesťkrát začínať na novej škole, šesťkrát uzavrieť nové priateľstvá a šesťkrát povedať „dovidenia“. Boli sme profesionálky v balení a vybaľovaní, náš osobný majetok sme obmedzili vždy na minimum a je ľahké uhádnuť, prečo žiadna z nás nehrá na klavír.

Mama bola literárna vedkyňa (s dvoma doktorátmi) a takmer každý rok prijala miesto pedagóga na nejakej inej univerzite. Do júna sme bývali v Pretórii, predtým v Utrechte, Berkeley, Hyderabad, Edinburghu a Mníchove. Naši rodičia sa pred siedmimi rokmi rozviedli. Ocko bol inžinier a mal v sebe podobný nepokoj ako mama, čo znamená, že menil svoje bydlisko rovnako často. Ani len naše prázdniny sme nemohli tráviť na jednom a tom istom mieste, ale vždy tam, kde náš ocko práve robil. Momentálne pracoval v Zürichu, vďaka čomu boli tieto prázdniny v porovnaní s inými nádherné (vrátane rozličných horských túr a jednej návštevy v biosférickej rezervácii Entlebuch), ale bohužiaľ nie všetky miesta, na ktoré ho už práca zaviedla, boli pekné. Lottie niekedy vrela, že by sme mali byť povďačné, že sme vďaka našim rodičom spoznali toľký kus sveta, ale, celkom úprimne, keď trávite leto na okraji priemyselnej zóny nejakého mesta, je vďačnosť len veľmi obmedzená.

Od jesenného trimestra začala mama učiť na Magdalen College, čím sa jej splnilo jedno veľké želanie. Už desaťročia snívala o tom, že dostane miesto na Oxforde. Malý vidiecky dom z 18. storočia, ktorý si prenajala trochu mimo mesta, splnil aj náš sen. Konečne by sme sa usadili a mali skutočný domov. V materiáloch z realitnej kancelárie vyzeral dom romanticky a útulne, plný strašidelných tajomstiev od pivnice až po podkrovie. Bola tam veľká záhrada so starými stromami a kôľňou, a z izieb na prvom po-

schodí bol – aspoň v zime – výhľad na Temžu. Lottie tam plánovala pestovať zeleninu, variť vlastný lekvár a stať sa členkou ženského vidieckeho klubu, Mia si chcela postaviť dom na strome, zaobstaráť veslársky čln a chovať sovu, a ja som snívala, že v podkroví nájdem škatuľu so starými listami a budem pátrať po tajomstvách domu. Okrem toho sme bezpodmienečne chceli zavesiť na stromy hojdačku, najlepšie nejakú zhrdzavenú železnú posteľ, v ktorej sa dá ležať a pozeráť na nebo. A najmenej každý druhý deň by sme organizovali pravý anglický piknik a dom by voňal po keksoch, ktoré by Lottie vlastnoručne upiekla. A možno aj po syrovom fondue, lebo náš dobrý syr z biosférickej rezervácie Entlebuch rozdelili colníci pre našimi očami na tak malé kúsočky, že sa s ním už nič iné nedalo urobiť.

Keď sme konečne vošli do haly – mimochodom, nebolo žiadnym porušením zákona doviezť do Británie syr na kilá, ale ako darček pre Lottie už nemal význam – stačila mame menej ako jedna minúta, aby nechala náš sen o živote na vidieku prasknúť ako mydlovú bublinu.

„Došlo k malej zmene plánu, myšky moje,“ povedala, keď nás pozdravila, a hoci sa žiarivo usmievala, svoje výčitky svedomia mala napísané v tvári.

Za ňou sa približoval muž s prázdny batožinovým vozíkom a bez toho, aby som sa dôkladne pozrela, hneď som vedela, kto to bol: Zmena Plánu osobne.

„Nenávidím zmeny plánu,“ zamrmlala Mia.

Mama sa napäto usmievala. „Táto sa vám bude páčiť,“ klamala. „Vitajte v Londýne, v najvzrušujúcejšom meste na svete.“

„Vitajte doma,“ dodal pán Zmena Plánu príjemným hlbokým hlasom a naložil našu batožinu na vozík. Ja som zmeny plánu nenávidela tiež, a to z celej duše.

2.

Prvú noc v Londýne sa mi snívalo o Jankovi a Marienke, presnejšie povedané: Mia a ja sme boli Janko a Marienka a mama nás nechala v lese. „Je to len pre vaše dobro!“ povedala predtým, než zmizla medzi stromami. Úbohý malý Janko a ja sme blúdili bezradne dookola, až kým sme neprišli k rozprávkovej perníkovej chalúpke. Našťastie som sa zobudila, skôr ako z nej vyšla zlá ježibaba, ale odľahlo mi iba na sekundu, lebo potom mi znova napadlo, že tento sen vôbec nie je taký vzdialený od skutočnosti. Vetu „Je to len pre vaše dobro!“ vyslovila mama včera približne sedemnásťkrát. Ešte aj teraz som bola na ňu tak na-

hnevaná, že by som najradšej bez prestávky škripala zubami.

Bolo mi jasné, že aj po štyridsiatke majú ľudia právo na plnohodnotný lúboštný život, ale nemohla s tým počítať, kým budeme dospelé? Na tých pár rokoch už predsa nezáleží. A keď už nutne chcela byť spolu s pánom Zmena Plánu, nestačilo by mať víkendový vzťah? Musí hneď prevrátiť celý náš život hore nohami? Nemohla sa aspoň opýtať? Inak, v skutočnosti sa pán Zmena Plánu volal Ernest Spencer a doviezol nás sem svojím autom a celú cestu tak nútene konverzoval, ako keby si ani nevšimol, že Mia a ja sme mali slzy na krajíčku zo sklamaní a hnevu a nepovedali sme ani slovo. (Bola to fakt dlhá cesta z letiska do mesta.) Až keď Ernest vyberal batožinu z kufra, ako posledné igelitové vrecko so syrom, Mii sa vrátil hlas.

„Nie, nie,“ povedala s najsladším úsmevom a dala mu vrecko so syrom naspäť. „To je pre vás. Malá pozornosť zo Švajčiarska.“

Ernest si vymenil s mamou nadšený pohľad. „Ďakujem, to je od vás milé!“

Mia a ja sme sa na seba škodoradostne zaškerili – ale to bol aj jediný pekný okamih večera. Ernest odišiel so svojím zapáchajúcim rozmrveným syrom domov potom, čo pobozkal mamu, a pri lúčení nás uistil, ako veľmi sa teší na zajtrajší večer. Boli sme totiž pozvané k nemu domov, aby sme sa zoznámili s jeho deťmi.

„Aj my sa tešíme,“ povedala mama.

No určite.

Nám bol Ernest môj-charakter-presne-zodpovedá-môjmu-veľmi-konzervatívne-menu Spencer hneď podozrivý, len čo prvýkrát prešiel cez prah. Už jeho darčeky svedčili o tom, ako vážne to s mamou myslí – obvykle sa mamini partneri netrápili tým, aby sa nám zaliečali, práve naopak, doteraz sa vždy všetci snažili ignorovať našu existenciu. Ale Ernest nepriniesol iba kvety pre mamu. Lottie dostala svoje obľúbené pralinky a ja knihu o tajných správach, kódoch a ich lúštení, ktorá bola naozaj veľmi zaujímavá. Iba pri Mii sa trochu sekol, pre ňu vybral knihu „Maureen, malá detektívka“, na ktorú však bola so svojimi takmer trinástimi rokmi trochu pristará. Ale už samotná skutočnosť, že sa Ernest zaujímal o naše záľuby, ho robila podozrivým.

V každom prípade, mama bola z neho celá preč. Nemám ani potuchy, prečo. Výzorom to byť nemohlo, Ernest bol celkom plešatý, mal obrovské uši a príliš biele zuby. Lottie tvrdohlavo trvala na tom, že aj napriek tomu vyzerá Ernest dobre, ale my sme s týmto jej názorom nesúhlasili. Možno mal pekné oči, ale kto by sa mu pozeral do očí pri tých ušiach? A okrem toho bol prastarý, mal vyše päťdesiat. Jeho žena zomrela pred viac ako desiatimi rokmi a v Londýne žil so svojimi dvoma deťmi. Bola to pravda, Mia (malá detektívka) a ja sme si to hneď overili na nete. Google poznal Ernesta Spencera, pretože to bol jeden z tých hviezdnych advokátov, ktorí sa pozerali do každej kamery, jedno, či pred súdnou budovou, alebo na červenom koberci na

nejakom charitatívnom galavečere. A jeho zosnulá manželka bola na 201. mieste (alebo tak nejako) v rade následníkov na britský trón, čo mu umožnilo pohybovať sa v najvyšších kruhoch. Aj vďaka jeho kontaktom mohla mama vyučovať na Oxforde.

Podľa zákonov pravdepodobnosti by sa mamine a Ernestove cesty nikdy neskrižili. Ale zlomyseľný osud a Ernestov odbor – medzinárodné hospodárske právo – ho pred polrokom zaviedli do Pretórie, kde sa on a mama spoznali na jednej párty. A my sme ju ešte povzbudzovali, aby išla na tú párty, my hlupane. Aby aspoň raz išla medzi ľudí.

A teraz si to musíme zliznúť.

„Stoj pokojne, srdiečko!“ Lottie ťahala a šklbala moju sukňu, no zbytočne. Bola príliš krátka.

Lottie Wastlhuberová k nám prišla pred dvanástimi rokmi ako au-pairka a jednoducho zostala. Na naše šťastie. Inak by sme žili iba na sendvičoch, pretože mama väčšinou na jedlo zabudla a neznášala varenie. Bez Lottie by nám nemal kto robiť komické zapletané účesy, neoslavovali by sme bábikovské narodeniny alebo by sme nemali s kým vyrábať vianočné ozdoby. Áno, pravdepodobne by sme nemali ani vianočný stromček, naša mama nebola ani na tradície a zvyky. Okrem toho bola strašne zábudlivá, v tomto bode totálne splňala kliše o roztržitých profesoroch. Zabúdala jednoducho všetko: vyzdvihnúť Miu z hodiny flauty, meno nášho psa alebo kde zaparkovala auto. Bez Lottie by sme boli stratené.

Samozrejme ani Lottie nebola bez chýb. Ako každý rok mi kúpila školskú rovnošatu o číslo menšiu a ako každý rok chcela túto chybu prišit' mne.

„Nerozumiem tomu, ako môže človek za jedno leto o toľko vyrásť,“ horekovala a pokúšala sa mi zapnúť sako cez hrudník. „A ešte aj tuto hore! To si určite urobila naschvál!“

„Áno, samozrejme!“ Hoci som pochopiteľne mala zlú náladu, musela som sa uškrnúť. Lottie sa pokojne mohla trochu tešiť so mnou. „Tuto hore“ to síce ešte stále nebola žiadna sláva na takmer šestnásťročnú, ale aspoň som už nebola plochá ako doska. Preto mi ani nepripadalo také zlé, že si musím nechať sako rozopnuté. Spolu s príliš krátkou sukňou to vyzeralo dosť ležérne, skoro tak, ako keby som náročky chcela ukázať čo najviac zo svojej postavy.

„Na Liv to vyzerá omnoho lepšie,“ sťažovala sa Mia, ktorá bola už celkom hotová. „Mne si prečo tiež nekúpila o číslo menšiu rovnošatu, Lottie? A prečo sú rovnošaty všade iba tmavomodré? A prečo sa škola volá Frognalská akadémia a nemá vo svojom znaku žabu?“ namrzene sa dotkla vyššieho emblému na náprsnom vrecku. „Vyzerám ako blbec. A vôbec, všetko je tu blbé.“ Otočila sa pomaly okolo vlastnej osi, ukazovala na cudzí nábytok okolo a povedala príliš hlasno: „Blbé. Blbé. Blbé. Súhlasíš, Livvy? Tak sme sa tešili na vidiecky dom v Oxforde. Namiesto toho sme skončili... tu...“

„Tu“ – to znamenalo byť, pred ktorým nás Ernest vysadil včera večer, na treťom poschodí nóbl domu pre viac ro-

dín, niekde na severozápade Londýna, so štyrmi spálňami, ligotavými mramorovými dlážkami a samým nábytkom a predmetmi, ktoré nám nepatrili. (Väčšina bola pozlátená, dokonca aj vankúše na sedačke.) Podľa zvončeka tu vlastne bývali Finchleyovci a zjavne zbierali porcelánové baletky. Boli jednoducho všade.

Preto som súhlasne prikývla. „Ani len naše najdôležitejšie veci tu nie sú,“ povedala som taktiež na plné ústa.

„Psssst,“ povedala Lottie a ustarostene sa pozrela cez plece. „Vy dobre viete, že toto je len prechodné. A že vidiecky dom bola jedna veľká katastrofa.“ Prestala poťahovať moje oblečenie, aj tak to nepomohlo.

„Hej, to tvrdí pán Spencer,“ povedala Mia. (Mali sme ho oslovovať krstným menom, ale robili sme sa, že sme na to zabudli.)

„Vaša matka videla toho potkana na vlastné oči,“ povedala Lottie. „Naozaj by ste chceli bývať v dome, kde sú potkany?“

„Áno,“ odvetili sme Mia a ja súčasne. Po prvé, potkany sú lepšie, ako hovorí ich imidž (to sme sa už dozvedeli z Ratatouille), a po druhé, to s potkanom bolo zaručene rovnako vymyslené ako zvyšok. Celkom hlúpe sme predsa neboli – presne sme vedeli, o akú hru tu ide. Mama to včera večer trochu prehnane vylicila, aby nás presvedčila. Vraj to tam zapáchalo plesňou, kúrenie dobre nefungovalo, v krboch sa usídlili vrany, susedia boli hluční primitívi a okolie bezútešné. Okrem toho bolo aj dopravné spo-

jenie nevýhodné a škola, na ktorú sme mali chodiť, mala veľmi zlú povesť. Preto, povedala mama, bola nútená vypovedať nájomnú zmluvu a prenajať tento byt – bude to len prechodné, samozrejme. (Ako všetko, v čom sme doteraz bývali).

Áno, dobre, priznala mama, všetko sa to stalo za naším chrbtom, ale to len preto, lebo nám nechcela pokaziť prázdniny u ocka. A vôbec, povedala, chcela pre nás iba to najlepšie – ona by pendlovala každý deň do Oxfordu, len aby sme my mohli chodiť na vynikajúcu školu – „teraz vážne, myšky moje!“ – nie je coolovejšie bývať v Londýne, ako tam vonku na vidieku?

Samozrejme to nemá ani v najmenšom nič spoločné s tým, že Ernest ja-viem-čo-je-pre-vás-dobré Spencer náhodou býva v tejto časti Londýna a chcel mať mamu čo najbližšie pri sebe. A škola, na ktorú teraz chodíme, je tiež len celkom náhodou tá istá škola, na ktorú chodia aj Ernestove deti. S ktorými sa tiež celkom náhodou dnes večer zoznámime pri večeri v Ernestovom dome.

Tu sa schýľuje k nejakej katastrofe, to bolo jasné. Koniec jednej éry.

„Je mi zle,“ povedala som.

„Ste len rozrušené,“ Lottie jednou rukou upokojujúco hladkala Miu po pleci, kým druhou mi upravila vlasy za uchom. „To je úplne normálne v prvý deň na novej škole. Ale môžete mi veriť: nemáte žiaden dôvod cítiť sa menejcenné. Ste obe veľmi, veľmi pekné a také múdre dievčatá

ako vy dve si nemusia robiť žiadne starosti, či budú stíhať na vyučovaní.“ Láskavo sa na nás usmiala. „Moje malé mimoriadne múdre nádherné blondavé víly.“

„Hej, mimoriadne múdre nádherné blondavé víly so strojčekom a nerd okuliarmi a príliš dlhým nosom,“ hundra Mia bez toho, aby ju zaujímalo, že Lottie mala svoje veľké hnedé oči trochu vlhké od dojatia. „A bez stáleho bydliska.“

Ale zato s prešibanou matkou, asi najdlhšie slúžiacou au-pairkou na svete a hromadou črepín našich nesplnených snov o živote na vidieku, doplnila som vo svojich myšlienkach. Ale nemohla som inak, než Lottie opätovať úsmev, bola taká zlatá, ako tam stála a vyžarovala z nej majetnícka hrdosť a optimizmus. Okrem toho to nebola jej chyba.

„Strojček musíš nosiť už len pol roka. To predsa vydržíš, myšička moja.“ Mama vyšla z vedľajšej izby. Ako vždy počula len tú časť, ktorú chcela počuť. „To sú ale pekné školské rovnošaty.“ Venovala nám žiarivý úsmev a začala sa hrabať v kartónovej škatuli s nápisom „topánky“.

Jasné, mamine topánky sa prisťahovali do tejto malo-meštiackej budy, zatiaľ čo sa škatule s mojimi knihami povalovali v nejakom sklade, spolu s mojimi tajnými zošitmi s poznámkami a gitarovým puzdrom.

Nahnevane som sa pozerala na jej úzky chrbát. To, že ňou bol pán Spencer úplne uchvátený, bolo celkom pochopiteľné. Na profesorku literatúry vyzerala naozaj dob-

re, prirodzená blondína s dlhými nohami, modrými očami a úžasnými zubami. Mala štyridsaťšesť, čo však bolo vidieť len pri jasnom raňajšom svetle, ak pila večer predtým priveľa červeného vína. Počas dobrých dní vyzerala ako Gwyneth Paltrow. No jej nový účes bol hrozný, človek by si mohol myslieť, že bola u toho istého kaderníka ako vojvodkyňa Camilla.

Mama odhodila topánky, ktoré nepotrebovala, za seba na koberec. Naša fenka Butter – celým menom *Princezná Buttercup*, predtým známa ako *Doktor Watson* (Doktor Watson bolo ešte z čias, keď sme nevedeli, že je to ona) – si uchmatla jednu bežeckú topánku a odvliekla ju do svojho provizórneho ležoviska pod stolíkom pri sedačke, kde ju začala s pôžitkom obhrýzať. Nikto z nás jej v tom nebránil, koniec koncov, ani ona to momentálne nemala ľahké. Stavím sa, že na dom so záhradou sa tešila rovnako ako my. Psy a deti nemali v tomto dome žiadne práva.

Druhá bežecká topánka ma udrela do píšťaľy. „Mami,“ povedala som nevlúdne. „Musí to byť? Ako keby to tu nebolo dosť chaotické.“

Mama sa robila, že ma nepočuje, a ďalej sa hrabala v škatuli s topánkami a Lottie ma obdarila vyčítavým pohľadom. Zamračila som sa na ňu. Už len to by chýbalo, aby som teraz nemohla vôbec nič povedať.

„Tak tu sú.“ Mama konečne našla hľadané topánky – čierne lodičky – a víťazne ich zdvihla do výšky.

„No, to je najpodstatnejšie,“ povedala Mia jedovato.

Mama vklzla do lodičiek a otočila sa k nám. „Čo sa mňa týka, môžeme ísť,“ povedala spokojne. Naše pohľady, ktoré sme jej venovali a pri ktorých by inak skyslo mlieko, jej zjavne nevadili.

Lottie nás objala. „To zvládnete, moje malé. Však to naozaj nie je váš prvý deň na novej škole.“

3.

Zdvihla som bradu a vystrela sa tak, ako to len šlo v tom úzkom saku. Lottie mala pravdu – nebolo to po prvýkrát, čo sme išli na novú školu, už sme prežili aj horšie. Tentoraz sme predsa rozumeli a rozprávali jazykom krajiny, napríklad v Utrechte tomu tak nebolo. Hoci mama tvrdohlavovo trvala na tom, že kto vie po nemecky, bude rozumieť aj po holandsky. (Natuurlijk! En de aarde is een platte schijf, mama!) A tu sa rozhodne nemusíme obávať, že na záchode stretne obrovskú stonožku ako v Hyderabade. (O tej potvore sa mi ešte stále občas snívalo – bola dlhšia ako moje predlaktie a ešte horšie bolo, ako sa na mňa pozerala svo-

jimi stonožkovými očami!) Tu bolo naopak všetko tak sterilné, že by si človek bez váhania mohol sadnúť na záchodovú dosku. Frognalská akadémia pre chlapcov a dievčatá bola súkromná škola v nóbl londýnskej štvrti Hampstead, čo znamenalo, že tu ráno deti pri príchode neprehľadávali detektormi kovu, či nemajú zbrane, ako na mojej predposlednej škole v Berkeley v Kalifornii. A určite tu boli aj milší žiaci ako toto dievča tu, ktoré sa na mňa celý čas pozeralo, ako keby som smrdela. (A určite to tak nebolo – už len kvôli tomu syru som bola v sprche o štvrthodinku dlhšie ako obvykle.)

Mohla som len dúfať, že Mia dostala milšiu tútorku.

„Je Liv skratka mena Livetta alebo Carlivonia?“

Ako prosím? Chcú si zo mňa strieľať? Nikto sa svete sa nevolá Livetta alebo Carlivonia, alebo áno? Na druhej strane – jej meno je *Persephona*.

„Olivia,“ povedala som a hnevala som sa sama na seba, pretože pri Persephoninom kritickom pohľade som si želala, aby Lottie predsa len kúpila správnu veľkosť rovnošaty. A aby som si zobrala kontaktné šošovky namiesto mojich nerd okuliarov, ktoré spolu s prísnyms konským chvostom vytvárali serióznym protipól k príliš krátkej sukni a príliš úzkemu saku. Na to boli ako stvorené.

Riaditeľka mi určila Persephonu ako tútorku, pretože pri porovnaní rozvrhu sa ukázalo, že máme takmer všetky hodiny spoločné. Predtým v riaditeľkinej kancelárii sa na mňa ešte priateľsky usmievala, áno, jej oči riadne svietili,

keď jej riaditeľka vysvetľovala, že som predtým žila okrem iného v Juhoafrickej republike a Holandsku. Ale táto žiara hneď aj zmizla, keď som jej na otázku, či sú moji rodičia diplomati alebo majitelia diamantovej bane, musela odpovedať záporne. Od tej chvíle sa prestala usmievať a namiesto toho krčila nosom. To robila teraz stále. Vyzerala ako neprívetivá opička z Hyderabadu, ktorá človeku ukradla raňajky, keď nedával pozor.

„Olivia?“ zopakovala. „Poznám najmenej desať Olivíí. Mačka mojej priateľky sa tiež volá Olivia.“

„Zato ty si prvá Persephona, ktorú som spoznala.“ *Pretože je to meno, ktoré sa nedáva ani len mačke.*

Persephona si pohodila vlasy dozadu. „V našej rodine máme všetci mená z gréckej mytológie. Moja sestra sa volá Pandora a brat Priamos.“

Chudáci. Ale vždy o chl p lepšie ako Persephona. Keďže ma sledovala zboku, akoby čakala na odpoveď, povedala som rýchlo: „A všetky mená začínajú na P. Aké ehm... praktické.“

„Áno, hodí sa to k nášmu priezvisku. Porter-Peregrin.“ Persephona Porterová-Peregrinová (prepánajána) opäť pohodila vlasmi a otvorila sklenené dvere, ktoré boli celkom polepené plagátmi a lístkami.

Obzvlášť ma upútal gýčový filmový plagát. Film sa volal „Jesenný ples“ a pod zlatými písmenami tancoval pár vo fraku a ružových tylových šatách cez more pestrých listov. Film začínal 5. októbra a lístky naň sa dali kúpiť na sekreta-

riáte. Mala som rada kino – ale na takéto hlúpe stredoškolské sladké filmy by som vreckové neminula. Veď už po piatich sekundách je zrejmé, ako sa film skončí.

Za sklenenými dverami sa pokoj skončil. Zrazu sme boli obklopené žiakmi, ktorí prúdili súčasne všetkými smermi. Na Frognalskú akadémiu chodili žiaci od siedmeho ročníka a automaticky som hľadala Miine svetlé blond vlasy. Bolo to prvýkrát po rokoch, čo sme chodili na jednu školu a dôrazne som Mii prikázala, aby len tak mimochodom spomenula, že jej sestra ovláda kung-fu, keby jej niekto pripadal nejako čudne.

Ale Miu nebolo nikde vidno. Len s námahou som mohla nasledovať Persephonu cez túto tlačenicu. Osobná časť rozhovoru sa asi skončila, zjavne nemala chuť baviť sa dlhšie ako je potrebné s niekým, kto sa volá ako mačka jej priateľky, a koho rodičia nie sú ani diplomati a ani majitelia diamantovej bane.

„Jedáleň pre nižšie ročníky.“ Ako zle naladený sprievodca sem-tam niekam ukázala a cez plece mi všetko mechanicky vysvetľovala, bez toho, aby ju zaujímalo, či sa to aj ku mne dostalo. Jedáleň pre vyššie ročníky. Tam sú záchody. Počítačové miestnosti fialová. Prírodovedné zelená.

Opäť sklenené dvere zaplnené plagátmi. A znovu mimoriadne vynikal nevkusný „Jesenný ples“. Tentoraz som zastala, aby som si ho bližšie obzrela. Hej, vyzeralo to na film toho najhoršieho druhu. Dievča na obrázku sa na týpka, s ktorým tancovalo, pozeralo túžobne, naopak on sa dí-

val škaredo, ako keby jej závidel, že ona smie nosiť diadém a on má vlasy učesané protivne nabok.

Ale možno som tomu filmu krivdila, a nebol to vôbec taký stredoškolský brak s intrigánskou roztlieskavačkou, šarmantným, ale povrchným futbalovým kapitánom a úbohou krásnou outsiderkou s dobrým srdcom. „Jesenný ples“ mohol byť aj špionážnym trilerom, a ružové tylové šaty, túžobný úsmev a smiešna korunka iba maskovaním, aby tá dievčina mohla tomu chlapčekovi s cestičkou nabok ukradnúť kľúč od sejfu plného tajných dokumentov, s ktorými by bolo možné zachrániť svet. Alebo bol ten týpek sériový vrah a orientoval sa na stredoškol...

„Zabudni!“ Persephona si očividne všimla, že som už za ňou necupkala a vrátila sa. „Ples je len pre posledné dva ročníky. Ľudia z nižších ročníkov sa tam môžu dostať, iba ak ich niekto pozve.“

Trvalo to pár sekúnd, kým som pochopila, čo mi tým chcela povedať (bola to dlhá cesta od sériového vraha naspäť) a trvalo to presne tak dlho, aby mala Persephona čas vybrať si z tašky lesk a otvoriť ho.

Bože, som ja ale sprostá. „Jesenný ples“ nebol žiaden film, ale... skutočnosť. Musela som sa trochu zasmiať.

Vedľa nás si pár žiakov začalo niečo hádzať. Grapefruit. „Je to tradičný ples pripomínajúci rok založenia školy. Všetci musia prísť vo viktoriánskych šatách. Ja tam samozrejme pôjdem.“ Persephona si pretrela pery. Najprv som ju chcela obdivovať, lebo to vedela bez zrkadla, ale potom

som si všimla, že išlo o bezfarebný lesk na pery, ktorý si mohla bez váhania natrieť až pod nos. „S jedným kamarátom mojej sestry. Je v plesovom výbore. Hej, vy idioti, láskavo prestaňte.“ Grapefruit len o vlások minul jej hlavu. Vlastne škoda.

„Ale máme vianočnú párty pre všetky triedy,“ dodala Persephona blahosklonne. „Tam potom môžeš ísť aj so svojou malou ses...“ Na tomto mieste prestala rozprávať, dokonca prestala aj dýchať. Jednoducho zízala pomimo mňa, ako skamenená opička s otvoreným leskom na pery.

Otočila som sa, aby som videla príčinu, prečo prestala dýchať. V každom prípade, žiadne ufo tu nepristálo. Ale zato sa zjavila skupina starších žiakov, ktorí rovnako nápadne vyčnievali z davu. Boli to štyria chlapci a zdalo sa, že takmer každý na chodbe na nich vyvaľoval oči. Možno preto, že hoci si pohrúžení do rozhovoru ležérne vykračovali, išli napriek tomu rovnakým tempom, akoby do rytmu nejakej hudby, ktorú mohli počuť iba oni. Vlastne už chýbal len spomalený záznam a ventilátor, ktorý by im odviaľ vlasy z tváre. Mierili práve k nám a premýšľala som, ktorý z nich premenil Persephonu na solný stĺp. Nakoľko som to mohla rýchlym pohľadom posúdiť, každý z nich mal niečo do seba, za predpokladu, že sa jej páčili vysoké, blondávé, vyšportované typy. (Mne ani náhodou – mala som slabosť pre tmavovlasých, hľbavých chlapcov, ktorí čítajú básne, hrajú na saxofóne a radi pozerajú filmy so Sherlockom Holmesom. Bohužiaľ som zatiaľ mnohých takých nestretla.

No dobre: ešte som nestretla ani jedného. Ale niekde tam vonku predsa musia byť!) Najatraktívnejší bol druhý sprava, so zlatými kučerami, ktoré lemovali jeho súmernú anjelskú tvár. Aj celkom zblízka vyzerala jeho pleť ako porcelánová, bez pórov, takmer neprirodzene dokonalá. Pri ňom vyzerali ostatní traja skôr normálne.

Persephona vydala so seba zachrípnuté chrčanie. „Ahoj, Japskrch!“

Nedostala žiadnu odpoveď, chlapani boli príliš pogrúžení do svojho rozhovoru na to, aby nás považovali za hodné pohľadu. A pravdepodobne sa žiaden z nich nevolal Japskrch.

Znovu priletel grapefruit a celkom určite by sa rútil rovno na nos skamenej Persephony, keby som sa nenáhlila, aby som ho zachytila. Bol to skôr reflex ako nejaký premyslený čin, ak mám byť úprimná, a ako naschvál mal aj jeden týpek z klubu ležérnych blondiakov (ten celkom vľavo) rovnaký nápad, respektíve rovnaký reflex, vďaka čomu sme plecami narazili do seba. Grapefruit ale pristál v mojej ruke.

Chalan sa na mňa pozrel. „To nebolo zlé,“ povedal uznanlivo, zatiaľ čo si naprával vyhrnutý rukáv. No na mňa nie dosť rýchlo. Prečítala som si slová, ktoré mal vytetované na vnútornej strane zápästia: *numen noctis*.

Zaškeril sa na mňa. „Basketbal alebo hádzaná?“

„Ani jedno. Bola som iba hladná.“

„Ach tak.“ Zasmial sa, a ja som práve chcela prehodnotiť môj vkus na chlapcov v prospech vysokých bledých cha-

lanov s tetovaním, strapatými zlatožltými vlasmi a tmavo-sivými očami, keď dodal: „Ty si predsa tá syrárka z letiska. Ešte raz, aký to bol vlastne druh?“

„Syr z biosférickej rezervácie Entlebuch,“ povedala som dôstojne a odstúpila kúsok od neho. Teraz už až tak dobre nevyzeral. Nos bol pridlhý, pod očami mal tmavé kruhy a jeho vlasy isto ešte nikdy nevideli hrebeň. Spoznala som ho, bol ten týpek, ktorý v lietadle tak neprirodzene rýchlo zadríchmal. Teraz však vyzeral bdelo. A mimoriadne sa zabával.

„Syr z biosférickej rezervácie Entlebuch, správne,“ zopakoval so škodoradostným chichotom.

Absolútne bez záujmu som sa pozerala vedľa neho.

Anjel s porcelánovou pleťou už zašiel ďalej, ale jeden z jeho blondavých priateľov zastal pri Persephone. Zdal sa mi povedomý, ale musela som na neho aspoň päť sekúnd civieť, aby som pochopila prečo. A potom som takmer zakvíkala. Neuveriteľné! Predo mnou stál Ken. Verzia bábiky Barbie z mäsa a kostí v životnej veľkosti, ktorú dostala Mia od našej pratety Gertrudy na Vianoce. Holiaci sa Ken, aby som bola presná. (Darčeky od tety Gertrudy nás vždy rozsmiali. Mne darovala zažehľovacie koráliky.)

Persephona sa predsa len prebudila zo svojej strnulosti natoľko, aby mohla znova dýchať a gúľať očami. Jej líca boli neprirodzene červené, ale nedalo sa zistiť, či od hnevu alebo nedostatku kyslíka. Chlapci, ktorí sa hrali s grapefruitom, sa prezieravo vytratili.

„Tvoja nová priateľka, Afrodita?“ zisťoval Holiaci sa Ken a ukázal na mňa.

Persephonine líca ešte trochu stmavli. „Och, ahoj, Jasper! Až teraz som si ťa všimla,“ povedala a jej hlas znel takmer normálne (takže kolosálne znudene), iba trošku prenikavejšie ako predtým. „Bože, nie! Cooková mi ju dala na starosť. Nová žiačka. Olive Neviemaká. Jej rodičia sú misionári alebo niečo také.“

Alebo niečo také. Cez moje misionárske okuliare som sa na ňu neveriacky pozrela. Toto bola jediná alternatíva, ktorá jej napadla k majiteľom diamantovej bane alebo diplomatom?

Holiaci sa Ken si ma premeral od hlavy po päty a hladkal si zarastenú bradu. Musím ho určite ukázať Mii, tá podobnosť bola zarážajúca. (*Ken má rande s Barbie. Jeho trojdňové strnisko musí preč. Potrebuje sa oholiť a ty mu môžeš pomôcť.*)

„Ako sa voláš?“ spýtal sa.

„Však si to počul: Olive Neviemaká,“ odpovedala som. (Barbie je zarazená Kenovým správaním. Obvykle máva predsa lepšie spôsoby a nepozera sa tak dychtivo. Preto ani len nepomyslí na to, aby mu povedala svoje skutočné meno.)

Znova si prešiel rukou po brade. „Keď sú tvoji rodičia misionári, potom si určite ešte v záruke...“

„Musíme ísť,“ skočil mu do reči chalan z lietadla a dosť hrubo ho chytil za rameno. „Poď, Jasper.“

„Však sa môžem aspoň opýtať.“ Holiaci sa Ken len veľmi ťažko mohol odtrhnúť oči od môjho zjavu. „Inak, pek-
né nohy. Na dcéru misionárov.“

Otvorila som ústa, aby som mu niečo odvetila (ako keby nejakú dcéru misionárov poznal, chvastúň jeden!), ale než som mohla niečo povedať, zdrapla ma Persephona za ruku. „Aj my už musíme. Máme chémiu s Robertsovou, tak nechcem prísť hneď v prvý deň neskoro.“

Ako ma ťahala dopredu, potkla som sa, ale bola som celkom vďačná, že sme sa pohli, lebo mi nenapadla žiadna perfektná odpoveď.

ŠPECI KECY

Špeci kecy blog Frognalskej akadémie s najnovšími klebetami, najlepšimi fámami a horúcimi škandálmi našej školy

O MNE:

Moje meno je Top Secret – som medzi vami a poznám všetky vaše tajomstvá

UPDATE

ACTIVITY

3. september

Opäť sa začala škola – a týmto srdečne vítam mojich skalných čitateľov. Pre všetkých, ktorí k nim len teraz pribudli: ani neskúšajte zistiť, kto som, to sa ešte nikomu nepodarilo.

Videli ste Hazel-parný-valec-Pritchardovú? Na nepoznanie, však? Trinásť a pol kila špeku je preč. Jej mama ju poslala do hardcore tábora na chudnutie do Škótska, kde za 600 libier na deň žila iba na nízkoúčnom tvarohu, zelerových nápojoch a vode. To sa však nemá nikto dozvedieť, oficiálna verzia vraví, že Hazel podstúpila kvôli alergii zmenu stravovacích návykov, a pritom si ani nevšimla, že len tak náhodou bola stále chudšia a chudšia... Tak či tak, teraz si

už nezaslúži prezývku parný valec. Ale Hazel-náhodou-chudá-Pritchardová je trochu nemotorné – čo myslíte?

Na Frognaľskej akadémii sa teraz opäť začína každoročné pátranie: kto pôjde s kým na Jesenný ples a prečo? Keďže plesový výbor zrušil voľbu kráľa a kráľovnej plesu (pochopil niekto z vás odôvodnenie prečo? Čo má takáto voľba spoločné so šikanovaním a diskrimináciou?), rozhodla som sa pokračovať v tejto peknej tradícii a podniknúť interné voľby. Svoje návrhy mi môžete posilať na top.secret.buzz@yahoo.com.

Najpálčivejšou otázkou je samozrejme: ktorá si uloví Arthura Hamiltona? Pre nováčikov: Arthur je najkrajší chlapec na škole alebo vlastne na celej západnej pologuli. A po odchode Colina Davisona je teraz aj novým kapitánom nášho basketbalového tímu. Oficiálne chodí Arthur s Anabel Scottovou, ktorá minulý rok skončila školu a teraz študuje vo Švajčiarsku v Sankt Gallene, ale – chalani, nečítajte ďalej, to je iba pre dievčatá! – NEoficiálne je definitívne opäť voľný, a to nehovorím iba preto, že podľa mňa nemajú vzťahy na diaľku dlhú životnosť. Dobré, na Facebooku sú ešte stále vo vzťahu, ale úprimne: Videl ich niekto z vás ešte niekedy spolu od koncoročného plesu? A prečo vyzerá Anabel vždy tak, ako keby sa mala každú chvíľu rozplakať?

Ale koho to udivuje? Mňa každopádne nie. Medzitým už musí byť každému jasné, že po smrti Anabelinho ex-priateľa Toma Hollanda neboli už Anabel a Arthur tým žiariacim párom snov, že pri pohľade na nich človek bledol závišťou. Pre nováčikov: tak veľa ste toho zmeškali – úbohý Tom prišiel o život v júni tohto roku pri autonehode.

A keď sme už pri tom ex! Na to, že to medzi ním a Anabel ešte stále riadne iskrilo, som tu niekoľkokrát upozornila a každý to pochopil, no hej, okrem Arthura. Ale najneskôr na Tomovom pohrebe pri Anabelinom hysterickom plači hodnom divadelných dosiek si to musel všimnúť aj on. (A mimochodom, nebol to Arthur, kto Anabel utešoval, ale Henry Harper – len aby som vašu pamäť trochu osviežila a ešte trochu viac vás zmatla :-)

Takže, čo si myslíte: ktorá bude Arthurova nová? Očakávam vaše stávky.

Uvidíme sa!

Vaša Top Secret

4.

„Moja tútorka sa volá Daisy Dawnová Stewardová!“ povedala Mia a pri každej spoluhláske jej vypadli z úst omrvinky. „Jej záľubou je *Taylor Lautner*. Celý deň rozprávala iba o ňom.“

Ha, to som mohla bez námahy pretromfnúť. „Moja tútorka sa volá Persephona Porterová-Peregrinová. A potom, čo ma dotiahla na prvú hodinu, už so mnou *vôbec* nehovorila. Čo však nebolo také zlé, myslím si, že jej záľubou je ohrňať nosom.“

„Naozaj divné mená – ako pri dostihoch,“ povedala Lottie. O záľube menom Taylor Lautner nepovedala nič,

lebo predvlani mala aj ona vylepený jeho plagát. Na vnútornej strane skrine. Vraj preto, lebo vlky sú podľa nej veľmi milé.

Napriek škótskym károvaným záclonám poprepletaným zlatými niťami a všadeprítomným porcelánovým baletkám sme sa momentálne cítili v kuchyni príjemne. Neskorý letný dážď udieral do okien a vo vzduchu sa niesla upokojujúca vôňa vanilky a čokolády. Lottie totiž upiekla naše oblúbené koláčiky: vanilkové rožky podľa receptu jej starej mamy. K nim sme mali horúce kakao so šľahačkovou čiapočkou a nastrúhanou čokoládou. A k tomu uteráky na naše mokré vlasy. Táto atmosféra nabitá starostlivosťou, tukom a cukrom nás skutočne na chvíľu povzbudila. Lottie súcitila s nami viac ako chcela priznať. Pretože obvykle by to bolo proti jej zásadám, servírovať vianočné pečivo pred prvým adventným dňom. Čo sa týka vianočných tradícií, bola veľmi prísna. Beda, ak si niekto spieval Tichú noc uprostred júna – tu Lottie nerozumela žiadnej srande. Vraj to totiž prinášalo nešťastie. Chvíľu sme sa zabávali napchávaním sa koláčikmi, a pritom sme komentovali imaginárne dostihy: „Persephona Porter-Peregrin preberá vedenie na vnútornej strane dráhy, v tomto roku vyhrala takmer všetky derby tu v Ascote, svojho konkurenta Vanilkový Rožtek necháva hneď za sebou, ale čo sa to deje? So štartovacím číslom päť sa dopredu posúva Daisy Dawn, to bude napínavé, na cieľovej rovinke je na tom rovnako ako Persephona, a – áno! To nie je možné! – Outsiderka Daisy Dawn vyhráva s náskokom o konskú hlavu!“

„Na rozdiel od medovníkov alebo iného vianočného pečiva nepatria vanilkové rožky *tak* nevyhnutne k vianočným koláčom,“ zamrmlala si Lottie po nemecky a viac pre seba ako pre nás. Ocko trval na tom, aby sme mali au-pairku z Nemecka, aby sme sa lepšie naučili jeho materinský jazyk. Keď s nami on sám rozprával po nemecky, mali sme sklony odpovedať mu po anglicky (vlastne ja, Mia v tom čase nevedela povedať viac ako „dadada“), a to nezodpovedalo jeho predstavám o riadnej dvojjazyčnej výchove. Keďže Lottie zo začiatku takmer vôbec nevedela anglicky, museli sme sa pri nej snažiť hovoriť po nemecky a ocko sa radoval. Až kým nezistil, že sme od Lottie prevzali aj dialekt. Najneskôr vtedy, keď mu malá Mia oplula košeľu brokolicou a odmietala ju jesť so slovami „Hentotok já jesť nebudem, čuješ?“, pochopil, že mu jeho plán naučiť nás po nemecky celkom nevyšiel.

„Môžeme ich teda považovať za pečivo vhodné počas celého roka.“ Lottie si stále robila starosti, že by jej Ježiško mohol rožky zazlievať. „Samozrejme iba vo výnimočných prípadoch.“

„A my sme absolútne výnimočné prípady,“ uistila ju Mia. „Poľutovaniahodné deti rozvedených rodičov, bez domova a bez nádeje, úplne stratené vo veľkom cudzom meste.“

Bohužiaľ to nebolo ani trochu prehnané: cestu domov sme našli iba vďaka priateľským okoloidúcim a jednému milému vodičovi autobusu. Keďže sme si nezapamätali číslo domu nášho prechodného bydliska a všetky budovy

tu vyzerali rovnako, možno by sme doteraz blúdili vonku v hustom daždi ako Janko a Marienka, keby Buttercup nestála na okne a nebrechala ako divá. Teraz ležalo toto múdre zviera pri mne na rohovej kuchynskej lavici s hlavou na mojich kolenách a dúfalo, že nejakým zázračným spôsobom si vanilkový rožok nájde cestu do jeho papuľky.

„Vážne to nemáte ľahké,“ povedala Lottie s hlbokým povzdychom a na chvíľu som mala zlé svedomie. Aby jej srdcu trochu odľahlo, mohli sme jej povedať, že to v škole nebolo vôbec až také zlé, práve naopak. Prvý školský deň tu prebiehal výrazne lepšie ako v Berkeley, kde sa mi banda dievčat vyhrážala, že strčia moju hlavu do záchodu. (Prvý deň sa mi tým len vyhrážali, v piaty deň to aj naozaj urobili. Mimochodom, to bol aj deň, keď som sa prihlásila na kung-fu.) Od tohto a iných pamätných prvých školských dní bol tento dnešný na hony vzdialený. Odhliadnuc od Persephony a Holiaceho sa Kena mi nepripadali žiadni žiaci Frognalskej akadémie nepríjemní a aj učitelia vyzerali byť v pohode. Na žiadnom predmete som nemala pocit, že by som zaostávala, učiteľka francúzštiny chválila moju výslovnosť, triedy boli svetlé a príjemné, dokonca strava v jedálni bola celkom chutná. Namiesto Persephony sa ma celkom bez opýtania ujalo dievča, ktoré sedelo na francúzštine vedľa mňa, zobralo ma na obed a predstavilo svojim priateľom. Od nich som sa dozvedela, že hrachovú kašu radšej nemám jesť, a že Jesenný ples je už len preto coolová udalosť, lebo po prísne oficiálnej časti vystúpi skupina,

o ktorej som bohužiaľ nikdy nič nepočula. Na prvý školský deň to dopadlo celkom dobre. Pre Miu dokonca ešte lepšie.

Hej, radšej sme mali Lottie porozprávať toto, ale páčilo sa nám, že nás ľutovala a zahrnula starostlivosťou – keďže deň sa ešte neskončil. To najhoršie sme mali pred sebou: večeru v Ernestovom dome, počas ktorej sme sa mali zoznámiť s jeho dcérou a synom. Boli to dvojčky, sedemnásťročné, a ak sme mali veriť Ernestovým slovám, skutočné vzory talentu a cností. Už teraz som ich nenávidela.

Zdalo sa, že aj Lottie sa vo svojich myšlienkach venuje tejto udalosti. „Na dnes večer som ti pripravila tú červenú zamatovú sukňu a bielu blúzku, Mia. A tebe, Liv, som vyžehlila modré kokteilové šaty tvojej matky.“

„Prečo nie hneď tie malé čierne so štrasmi?“ posmievala som sa.

„Áno, a jemné kožené rukavičky,“ dodala Mia. „Tss. Je to predsa iba hlúpa večera. V úplne obyčajný pondelok. Oblečiem si džínsy.“

„To neprichádza do úvahy,“ povedala Lottie. „Ukážete sa v najlepšom svetle.“

„V maminých kokteilových šatách? Čo si obliekaš ty, Lottie – tvoj sviatočný dirndl?“ Mia a ja sme sa zachichotali.

Lottie nasadila vážnu tvár – pri téme dirndl nerozumela vtipu ani natoľko, ako pri vianočných zvykoch. „Samozrejme, že áno, pretože v dirndli je človek vždy vhodne oblečený. Ale ja zostávam tu s Buttercup.“

„Čože? Ty chceš, aby sme tam šli sami?“ povedala Mia. Lottie mlčala.

„Och, chápem – pán Spencer ťa nepozval,“ vydedukovala som a zrazu mi zovrelo žalúdok.

Mia rozhorčene vytreštila oči. „Ten blb...“

Lottie sa hneď začala Ernesta zastávať: „To by nebolo vhodné. Napokon, na takúto... *rodinnú príležitosť* predsa nebudete brať pestúnku.“

„Ty ale patíš do rodiny!“ Mia rozmrvila jeden vanilkový rožok a Buttercup zdvihla hlavu plná očakávania. „Taký blbý arogantný trkvas.“

„Nie, taký vonkoncom nie je,“ odporovala Lottie. „Správanie pána Spencera voči mne je absolútne bezchybné. Je to veľmi milý a slušný muž a myslím si, že jeho city k vašej mame sú úprimné a čestné. Naozaj sa veľmi snažil nájsť riešenie potom, čo sa zistilo, že vidiecky dom je neobývateľný. Bez jeho pomoci by sme nedostali tento byt a nikdy by vás neprijali na Frognalskú akadémiu – majú tam vraj siahodlhé čakacie doby. Mali by ste si ho preto pomaly obľúbiť.“ Prísne sa na nás pozrela. „A dnes večer sa slušne oblečiete.“

Problémom bolo, že Lottie sa vedela pozerieť rovnako prísne, ako Buttercup nebezpečne. Súviselo to s milými hnedými psími očami, ktoré mali obidve. V tom momente som ju mala tak rada, že som od náklonnosti k nej mohla prasknúť.

„No dobre,“ povedala som. „Keď mi požičiaš tvoj dirndl.“

Mia sa samopašne zachichotala. „Áno, dirndl sa hodí vždy!“

„Nie *môj* dirndl sa hodí vždy, dirndl všeobecne sa hodí vždy.“

Lottie nasadila pohľad plný prevahy, pohodila svoje hnedé vlasy dozadu a pokračovala po nemecky: „Ja ti nechcem brať ilúzie, srdiečko moje. Ale do môjho dirndlu ešte stále nemáš dosť veľké prednosti. Chápeš?“

„Prednosti“ boli zjavne opakom „plochá ako doska“. Uvidíme, ako s týmito výrazmi pochodím v praxi.

Chcela som sa rozosmiať, ale len som akosi podivne zaľunela. „Mám ťa rada, Lottie,“ povedala som oveľa vážnejšie, ako som zamýšľala.

5.

Ernestovi Spencerovi som pripisovala omnoho väčší snob-skejší dom a bola som takmer sklamaná, keď nás taxík vysadil pred neporovnateľne skromnejšie vyzerajúcim tehlovým domom na Redingtonskej ulici. Tradičný stavebný štýl, biele okná s priečkami, s viacerými štítlami a výklenkami, schovaný za vysokým živým plotom a múrmi, ako väčšina domov tu. Prestalo pršať a zapadajúce slnko ponorilo všetko do zlatého svetla.

„Celkom pekné,“ šepkala mi Mia prekvapene, keď sme mamu nasledovali po dláždenom chodníku ku vchodovým dverám popri kvitnúcich hortenziách a kríkoch strihaných do tvaru gule.

„Aj ty si,“ zašepkala som späť. To súhlasilo: Mia vyzerala na zahryznutie so svojím pôvabným zapleteným účesom, na ktorom Lottie trvala, ako protiklad k džínsom, ktorá nám mama povolila (čo Lottie nebolo po vôli). Ale predovšetkým preto, lebo si chcela svoje čerstvo vyžehlené kokteillové šaty obliecť ona sama.

Mama zazvonila a počuli sme, ako sa harmonická melódia nesie domom. „Buďte prosím *milé!* A snažte sa správať slušne.“

„To má znamenať, že sa pri stole nesmieme ako obvykle ohadzovať jedlom, nahlas grgať a rozprávať neslušné vtipy?“ Odfúkla som si prameň vlasov z tváre. Aj mne by Lottie zaplietla vlasy, ale ja som sa obozretne zdržala vo vani tak dlho, až na to už nebol žiaden čas. „Mami, fakt, ak je tu niekoho potrebné napomínať, aby sa slušne správal, tak teba!“

„Presne! *My* máme bezchybné spôsoby. Dobrý večer, môj pane.“ Mia sa koketne poklonila obrovskej kamennej soche, ktorá stála pri vchodových dverách: mix orla (od hlavy až po hrud') a leva (ten zvyšok), dosť tučný. „S dovolením, moje meno je Mia Silberová, to je moja sestra Olivia Silberová a tá so zvrasteným čelom je naša krkavčia matka, profesorka dr. Ann Matthewsová. Smiem sa spýtať, s kým mám tú česť?“

„To je Hrôzostrašný Freddy, nazývaný aj Tučný Freddy.“ Vchodové dvere sa nehlučne otvorili a pred nami stál vysoký chlapec, o niečo starší ako ja, v čiernom tričku s dlhými

rúkavmi a džínsoch. Uľahčene som si vydýchla. Dobré, že si naša krkavčia mama chcela obliecť tie hlúpe kokteilové šaty, bola by som sa v nich totálne zosmiešnila.

„Moji rodičia ho dostali od mojich starých rodičov ako svadobný dar,“ povedal chlapec a pohladkal Hrôzostrašného Freddyho po zobáku. „Tatko ho chce už celé roky vyhnať do najzadnejšieho kúta záhrady, ale váži približne jednu tonu.“

„Ahoj, Grayson!“ Mama pobožkala chlapca na obe líca a potom ukázala na nás. „To sú moje dve myšky, Mia a Liv.“

Mia a ja sme nenávideli, keď nás volala „myšky“, bolo to, ako keby mama každého upozorňovala na naše (možno naozaj trochu) veľké predné zuby.

Grayson sa na nás usmial. „Ahojte. Teší ma, že vás spoznávam.“

„Hej, tak určite,“ zamrmlala som.

„Máš na líci rúž,“ povedala Mia.

Mama si vzdychla a Grayson vyzeral trochu zarazený. Nemohla som si nevšimnúť, ako veľmi sa podobá na otca, keď si človek odmyslel vlasy. Rovnaké široké plecia, rovnaké sebavedomé držanie tela, rovnaký rezervovaný úsmev politikov. Možno preto mi bol taký povedomý. No nemal také obrovské uši ako Ernest, ale to mohlo ešte prísť. Raz som čítala, že nos a uši sú jediné časti tela, ktoré rastú až do vysokého veku.

Mama prešla energicky okolo Graysona, ako keby sa v dome vynikajúco vyznala a nám nezostávalo nič iné, iba

ju nasledovať. Na chodbe sme zostali nerozhodne stáť, lebo mama zmizla. Grayson zavrel za nami dvere a rukou si utieral rúž z líc. Pritom to s rúžom si Mia iba vymyslela.

„My sme tiež šťastím celé bez seba, že tu smieme byť,“ povedala Mia, potom čo sme na seba niekoľko sekúnd rozpačito pozerali. „Bude aspoň niečo chutné na jedenie?“

„Myslím, že hej,“ odpovedal Grayson a znovu sa usmial. Nemám ani potuchy, ako sa mu to darilo. Mne sa v každom prípade nepodarilo úsmev opätovať. Sprostý šplhúň. „Pani Dimblebyová pečie prepeličky.“

No, to pasovalo ako päť na oko. „Pani Dimblebyová?“ zopakovala som. „Kuchárka, predpokladám? A pán Dimbleby je potom určite záhradník.“

„Kuchárka a domáca.“ Grayson sa ešte stále usmieval, ale podľa toho, ako sa na mňa pozeral (s jedným zdvihnutým obočím), som si všimla, že môj posmešný podtón zaregistroval. Mimochodom, nezdedil Ernestove modré oči, mal ich svetlohnedé, ktoré boli v pôsobivom kontraste k jeho blond vlasom. „Pán Dimbleby je poisťovací agent, pokiaľ viem. O záhradu sa stará tatko sám, hovorí, že je to pre neho relax.“ Obočie zdvihol ešte o trochu vyššie. „Vy máte opatrovatelku, dobre som počul?“

„No, hej...“ Do kelu. Našťastie nás Ernest prerušil, mama sa pevne držala jeho ruky ako záchraného kolesa. Ako vždy, usmieval sa na nás, ako keby ho nikdy nič viac nepotešilo.

„Výborne, Grayson vám už zobrať kabáty. Vitajte v dome Spencerovcov. Podte ďalej, Florence čaká s predjedlom.“

Tak ako Grayson, aj Mia a ja sme upustili od vysvetľovania, že sme nemali oblečené žiadne kabáty (ako inak, keď naše jesenné a zimné veci ležali stále v nejakých sťahovacích škatuliach?). Mama nám venovala posledný napomínajúci pohľad predtým, než sme Ernesta a ju nasledovali cez dvojkrídlové dvere do obývačky, ktorá bola súčasne aj jedálňou. Bola to pekná miestnosť s parketami, otvoreným krbom, bielou sedačkou s vankúšikmi, klavírom a veľkým jedálenským stolom, z ktorej bol nádherný výhľad do záhrady. Pôsobila priestranne, ale nie predimenzovane, a pritom udivujúco... *útulne*. V živote by som netipovala, že u Ernesta nájdeme takú neštýlovú sedačku, trošku obstarožnú a s ošúchanými rohmi a pestrými vankúšikmi, ktoré sa vôbec nehodili. Bol tam dokonca aj jeden veselý oranžový chlpatý vankúšik v tvare mačky, ktorý sa natiahol, keď sme prešli okolo neho.

„To je Spot, náš kocúr.“ Okolo nás prešlo dievča a položilo na stôl tanier. Zjavne Graysonovo dvojča, malo tie isté svetlohnedé oči. „A vy musíte byť Liv a Mia. Ann nám už o vás veľa rozprávala. To je ale pekný účes.“

Usmievať sa bolo pre ňu rovnako prirodzené, ako pre jej brata, na nej to však vyzeralo ešte milšie, keďže mala jamky v lícach, k tomu priliehavý noštek trochu dohora a jemnú pehavú pleť. „Ja som Florence. Rada vás spoznávam.“ Bola nízka a útla, ale s dobre vyvinutým hrudníkom, tvár jej le-

movali lesklé gaštanové kučery, ktoré sa jej vlnili až po plecia. Mia a ja sme mohli na nej oči nechať. Urobila na nás absolútny dojem.

„Aké pekné šaty, Ann,“ povedala mame hlasom sladkým ako med. „Modrá ti skvele pristane.“

Zrazu som si pripadala nielen neohrabaná, strašne chudá a s nosom ako Pinocchio, ale predovšetkým príšerne nezrelá. Mama mala pravdu: naozaj nemáme žiadne spôsoby. Rozdávali sme zamračené pohľady, nezdvorilé slová (a švajčiarsky syr), len aby sme ich potrestali. Ako tvrdohlavé deti, ktoré revú a hádžu sa v supermarkete o zem. Florence a Grayson nemali žiadne slabé miesto, správali sa dospelé. Nenechali nič na sebe poznať, usmievali sa, rozdávali komplimenty a zdvorilo konverzovali. Možno sa vážne tešili, že ich otec spoznal našu mamu. A možno sa len tak tvárili. V každom prípade boli ďaleko pred nami.

Zahanbene som sa rozhodla, že sa odteraz budem správať rovnako dobre vychovane a zdvorilo. Ukázalo sa však, že to vôbec nie je jednoduché.

„Ako predjedlo je len taká drobnosť.“ Keď všetci zaujali svoje miesto, usmiala sa Florence z druhej strany stola srdečne na Miu a mňa. „Keďže pani Dimblebyová nakúpila veľa prepeličiek. Dúfam, že ich máte radi so zelerovým pyré.“

Ha, už sa to začína. Zeler. Blé. „To znie... zaujímavo,“ povedala som zdvorilo a dospelé, ako som najlepšie vedela. „Zaujímavo“ sa hodí vlastne vždy.

„Bohužiaľ som vegetariánka,“ tvrdila Mia, ako vždy prešibanejšie než ja. „Okrem toho mám tú hlúpu alergiu na zeler.“

A okrem toho som sa prepchala vianočným pečivom, dodala som mlčky.

„Och, no, tak potom ti urobím sendvič, keď chceš.“ Florence sa usmiala tak žiarivo, až z toho boleli oči. „Vy bývate v byte Finchleyových, však? Zbiera pani Finchleyová ešte stále tie čarovné porcelánové figúrky?“

Premýšľala som, či by som mohla ešte raz povedať „Áno, veľmi zaujímavé“ bez toho, aby to pôsobilo negatívne, ale Mia odpovedala namiesto mňa: „Nie! Teraz zbiera úplne hrozné gýčové kúsky. Také pripečené zazerajúce baletky.“

Rýchlo som obrátila svoj pohľad na tanier s predjedlom, aby som sa nezasmiala. Čo preboha má byť tá vec? Tenký prúžok som identifikovala ako mäso, ale čo bola prosím tá kašovitá kôpka vedľa?

Grayson, ktorý sedel vedľa mňa, zjavne uhádol moje myšlienky. „Indické čatní patrí medzi špeciality pani Dimblebyovej,“ povedal ticho. „Toto je čatní zo zelených paradajok.“

„Ach, aha, zaujímavé.“ Vložila som si do úst riadne naloženú vidličku a veľa nechýbalo, aby som všetko nevyplula. Na chvíľu som zabudla na svoje dobré predsavzatia. „Nebodaj sú tam hrozička?“ spýtala som sa Graysona neveriacky. Grayson neodpovedal. Vybral si z vrečka iPhone a pozeral pod stolom na displej. Z čistej zvedavosti by som nakukla, ale mala som čo robiť, aby som to hnusné čat-

ní prehltna. Okrem hrozienuk obsahovalo aj ingrediencie ako cibuľa, cesnak, kari, zázvor a – áno! Rozhodne! – škoricu. A niečo, čo mi medzi zubami škrípalo ako spráchnivený nohavicový gombík. Pani Dimblebyová veľmi nevyberala a dala tam všetko, čoho sa potrebovala zbaviť a stálo v ceste. Ak bola toto jej špecialita, potom som nechcela vedieť, ako chutia veci, ktoré až tak dobre pripraviť nevedela.

Mia sa na mňa škodoradostne usmiala, keď som to spláchla pomarančovou šťavou.

„Tatko, ale nevracajú sa Finchleyovci budúci mesiac z Južnej Afriky?“ opýtala sa Florence.

„Áno, to je pravda. Od prvého októbra potrebujú Finchleyovci svoj byt pre seba.“ Ernest venoval mame krátky pohľad a zhlboka sa nadýchol. „Presne o tom sme sa chceli s vami všetkými dnes večer rozprávať.“

Displej na Graysonovom mobile zablikal. Keď si všimol moje zvedavé pohľady, zasunul Grayson svoju ruku ešte viac pod stôl, akoby mal strach, že by som si mohla niečo prečítať. Esemesky ma pritom zaujímali omnoho menej. Viac ma upútalo jeho tetovanie na vnútornej strane zápästia. Čierne písmená, napoly zakryté rukávom jeho trička.

„Ty patíš k tej blondavej partii chalanov zo školy,“ zašepkala som. „Preto si mi bol taký povedomý.“

„Ako prosím? Vôbec si na to nepamätám.“

Samozrejme, že nie. Všetkým sa na mňa ani nepozrel. „To nič. Pekné tetovanie.“ *Sub um...*, zvyšok som bohužiaľ nevedela prečítať.

„Čo?“ Sledoval môj pohľad. „Ach, toto. To nie je tetovanie. Je to fixkou. Ehm, poznámka na latinčinu.“

No jasné. „Zaujímavé,“ povedala som. „Ukáž!“

Ale Grayson na to ani nepomyslel. Stiahol si rukáv trička cez „poznámku“ a opäť sa venoval svojmu iPhoneu.

To bolo *naozaj* zaujímavé. Duchom neprítomná som si vložila ešte jeden hlt čatní do úst. Hlúpa chyba – na druhýkrát chutilo ešte príšernejšie ako pri prvom hlte. Jednako som mohla tentoraz spráchnivené nohavicové gombíky identifikovať ako vlašské orechy.

„Áno, to je totiž tak...“ Ernest nasadil slávnostný výraz tváre a chytil mamu za ruku. Mama sa napäto usmievala na pekný kvetinový aranžmán z modrých hortenzií uprostred jedáľenského stola. Nepochybne išlo do tuhého.

„Ann... teda vaša mama... teda...“ Ernest si odkašľal a začal ešte raz odznova. Tentoraz nekotal, ale zato znel jeho hlas tak, ako keby hovoril na hospodárskom výbore európskeho súdneho dvora. „Ann a ja sme sa rozhodli chápať fiasko s vidieckym domom ako znamenie osudu, aby sme náš vzťah skonsolidovali a problém s bývaním eliminovali akousi... fúziou.“

Po tomto oznámení bolo päť sekúnd ticho, potom som dostala hrozný záchvat kašľa, pretože mi pri nádychu zabehlo hrozienko. Chvíľu trvalo, kým som ten problém vyrieš... pardon, *eliminovala*. Oči mi slzili, ale jasne som videla, že Florence oproti mne sa už neusmievala. Dokonca aj slnko prestalo svietiť cez okno, zašlo za strechu susedné-

ho domu. No Graysona ešte stále zamestnával pod stolom jeho mobil. Asi hľadal na Googli „skonsolidovať“. Pritom sme mali vysvetlenie priamo pred sebou.

„Lottie hovorí, že ak musíme bezpodmienečne použiť cudzie slová, potom aspoň správne,“ povedala Mia.

„Áno, čo to má znamenať, tatko?“ Florencin hlas už nebol sladký ako med. Znel skôr tak, ako chutilo to čatní. „Že si hľadáte *spoločný* byt? Ale veď sa poznáte iba pol roka...“

„Do určitej miery... vlastne nie.“ Ernest sa ešte stále usmieval, ale na plešine sa mu leskli kvapôčky potu. „Po dôkladnom zvážení... v našom veku je čas vzácny...“ Pokrútil hlavou. Očividne ho nesmierne hnevalo jeho koktanie. „Dom je dosť veľký pre nás všetkých,“ povedal nakoniec energicky.

„A vy ste tu predsa vyrástli,“ povedala mama. Jej pery sa trochu chveli. „Nechceli sme vás v žiadnom prípade vo vašom poslednom školskom roku zaťažiť sťahovaním.“

Nieeee, kdeže, sťahovanie totiž nie je vôbec dobré pre duševnú rovnováhu mladistvých. To bolo vidieť na nás. Mia vydala zo seba čudný zvuk, ako Buttercup, keď jej niekto stúpi na labu.

„My sa máme nasťahovať do *tohto* domu?“ spýtala sa potom ticho. „A všetci budeme spolu bývať?“

Ernest a mama, ktorí sa ešte stále držali za ruky, si vymenili pohľady.

„Áno,“ povedal potom Ernest pevným hlasom. Mama tiež pritakala.

Takže som tomu predsa len dobre rozumela.

„Ale to je predsa nezmysel.“ Florence odsunula tanier spred seba. „Dom je dosť veľký tak akurát pre nás – kde máme, prosím ťa, ubytovať ešte ďalšie tri osoby?“

„Štyri,“ chcela som povedať. Zabudla na Lottie. Ale vydala som zo seba iba nejaký škrek – niečo som mala stále zaseknuté v hrdle.

„Tento dom je obrovský, Florence,“ povedal Ernest. „Má šesť spální. Ak sa trochu popresúvame, bude všetko krásne pasovať. Myslel som si, že by si Grayson mohol zobrať prednú izbu v podkroví, ty by si dostala naspäť svoju starú izbu, potom by si Mia a Liv...“

„Čo?“ Florence už takmer škriekala. „To sú *moje* izby v podkroví – tých sa celkom určite nevzdám a nebudem sa s Graysonom deliť o kúpeľňu. Grayson! Povedz konečne niečo!“

V Graysonovej tvári sa odzrkadľoval zmätok. Ani nezdvihol pohľad od svojho iPhoneu. To sa musí nechať, zatiaľ čo sa nad stolom schyľovalo ku koncu sveta. Ten má ale nervy! „Ehm... hej,“ povedal. „Prečo nemôže zostať Florence v podkroví? Na prvom poschodí je predsa dosť izieb.“

„Povedz, *počúval* si ty vôbec?“ Florence na neho ohromene zížala. „Budúci mesiac sa tu chcú *nastahovať*! Povedz im, že tu nemáme pre nich miesto! Izba v podkroví je babkina izba, moja stará izba je tatkova kancelária, rohová izba je hostovská izba a vo vstavanej skrini pred tvojou izbou mám všetky svoje zimné veci...“